

Editorial

Compte amb la tisora, que sempre talla

De sempre hem sabut que la política no és una activitat humana innocent i cànida. El treball pel bé comú i la voluntat de servei, que formen part del discurs explícit dels nostres governants, són sovint només una part d'un entramat més complex de servituds i interessos. No vam néixer ahir: no ens ha de venir de nou que l'economia mou massa vegades els fils de l'escena política. "És l'economia, estúpid!", va etzibar Bill Clinton a un col·laborador que especulava tediosament sobre l'estratègia que calia seguir per remuntar posicions a les enquestes. Però ara l'economia ha pres forma sota el seu pitjor rostre. Ara uns éssers mal anomenats mercats han pres el comandament i semblen posar en escac la política tal com l'enteníem fins abans-d'ahir. El poder polític, a remolc dels fets, pren decisions difícils per tal de "calmar els mercats". Però els mercats no es calmen, continuen àvids de més retallades, més austeritat, més desmantellament de l'estat del benestar. Milions de persones veuen a ull nu com empitjoren les seves condicions de vida, mentre els líders (líders?) europeus es reuneixen una vegada i una altra "sota l'atenta mirada dels mercats". El que hem construït durant dècades sembla ara seriosament en perill per un capitalisme salvatge, especulatiu: sanitat pública, protecció

social, educació pública per a tots. I tot plegat passa sense que ningú no ens demani parer. Cal calmar els mercats!

El vetust poder polític, fonamentat en el joc democràtic convencional de buscar el vot per engreixar-se, no sap afrontar les realitats i ho mira recelós. Dubta de com afrontar els nous reptes. El desafiament és global, el poder polític és local. Els oportunistes i els especuladors s'aprofiten del desconcert. "Els mercats" assenyalen el rumb.

La sanitat pública ja ha rebut, els sistemes de previsió social les passen magres per atendre una demanda creixent amb recursos minvants. S'anuncien "sacrificis" també a l'educació.

Veient el desconcert i el rumb erràtic dels governants i els discursos contradictoris dels experts, bé ens guardarem de la temptació de proposar, des d'aquestes pàgines, solucions a l'embrolla geopolítica i econòmica que ens arrossega. Però no ens podem estar de dir algunes coses: que cal més política per sortir de l'atzucac. Que cal contrapesar la força dels fets i els que ens representen han de prendre el timó. I que cal exigir-los la màxima sensibilitat i intel·ligència en la gestió pública. Compte amb la tisora: debilitar l'educació pública és posar uns mals fonaments amb vista a un futur que no es presenta gens fàcil.